An. et vol. XXVI 1 Decembris 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Litterae Decretales, p. 609 - Constitutiones Apostolicae, p. 622 - Epistola Apostolica, p. 628.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii:* Dubium circa can. 2367, p. 634 - *S. C. Consistorialis:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 634. II. Designationes, p. 635 - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, p. 635 - *S. C. Rituum:* I. Nullius etc. Introductionis causae S. D. Gallaei Nicolini, p. 636. II. Parisien. Introductionis causae S. D. fratris Exuperiani, p. 639. III. Augustodunen. Reassumptionis causae B. Claudii de la Colombière, p. 641.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica:* Dubium super can. 934, p. 643 - *S. R. Rota:* Citationes edictales: I. Mediolanen. (Mastropasqua-Saudelli), p. 644. II. Piscien. (Martini-Chiostri), p. 645.

Diarium Romanae Curiae: S. C. S. Offizio: Avviso di concorso - S. C. dei Riti: Ordinaria, Preparatoria e Antipreparatoria - Segreteria di Stato: Nomine - Necrologio, pp. 646-648.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXIV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis vero in mense* (Commentarium) *prodibit ac quoticscumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVI, n. 15 - 1 Decembris 1934)

ACTA PII PP. XI

Litterae Decretales

PAG.

Misericordiarum Patri. - Beatae Ludovicae de Marillac viduae Le Gras, sanctorum caelitum honores decernuntur. - *11 Martii 1934* 609

Constitutiones Apostolicae

I. *Marianopolitana.* - Ab archidioecesi Marianopolitana territorii pars dismembratur et nova erigitur dioecesis « Sancti Ioannis Quebecensis » nuncupanda. - *9 Iunii 1933* 622

II. *Principis Albertensis et Saskatoonensis atque aliarum.* - Dismembrationis, unionis atque erectionis novae dioecesis « Saskatoonensis » nuncupandae. - *9 Iunii 1933* 624

Epistola Apostolica

Ex officiosis litteris. - Ad Emum P. D. Emmanuelem S. R. E. Presb. Card. Gonçalves Cerejeira, Patriarcham Olisiponensem: de Actione Catholica in Lusitania ordinanda. - *10 Novembris 1933* . . . 628

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Dubium circa can. 2367, § 2, Codicis Iuris canonici. - *16 Novembris 1934* 634

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Provisio Ecclesiarum 634

II. Designationes Ordinariorum pro appellationibus. - *26 Iunii 1934.* 635

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominationes 635

SACRA CONGREGATIO RITUUM

PAG.

I. *Nullius SS. Vincentii et Anastasii ad Aquas Salvias.* - Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Galilaei Nicolini novitii Congregationis Ss. Crucis et Passionis D. N. I. C. - *18 Iulii 1934* 636

II. *Parisien.* - Decretum introductionis causae beatificationis et canonizationis Servi Dei fratris Exuperiani, religiosi professi Instituti Fratrum Scholarum Christianarum. - *18 Iulii 1934* 639

III. *Augustodunen.* - Decretum reassumptionis causae canonizationis B. Claudii de la Colombière, Confessoris sacerdotis professi Societatis Iesu. - *14 Novembris 1934* . 641

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(Officium de Indulgentiis)

Dubium super can. 934 § 2. C. I. C. - *26 Novembris 1934* 643

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. *Mediolanen.* - Nullitatis matrimonii (Mastropasqua-Saudelli). - *10 Novembris 1934* 644

II. *Piscien.* - Nullitatis matrimonii (Martini-Chiostri). - *10 Novembris 1934* 645

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio: *Avviso di concorso* 646

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Ordinaria, Preparatoria* e *Antipreparatoria* . . 646

III. Segreteria di Stato: *Nomine* 647

IV. Necrologio 647

An. et vol. XXVI 1 Decembris 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 15

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

BEATAE LUDOVICAE DE MARILLAC VIDUAE LE GRAS, SANCTORUM CAELITUM HONORES DECERNUNTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Misericordiarum Patri et Deo totius consolationis nescit humilitas Nostra iustas persolvere grates, quod piaculari hoc anno ad Caelitum honores non paucos datum est Nobis Dei Famulos provehere, qui a Sanctorum Matre Ecclesia divini illud Magistri *mandatum novum* haud nequiquam edocti, non dilexerunt *verbo neque lingua, sed opere et veritate.* Quod quidem fraternae caritatis praeceptum ita sensit atque docuit divus ille *caritatis heros*, Vincentius a Paulo, ut quamplurimi, eximiis eius exemplis allecti, excelso animo eius prosequuti sint vestigia. Quos inter nullus prorsus hominum praeclarior discipulus, nullus devotior spiritualis filius, nullus acrior laborum socius, quam fortis illa mulier, novum aliud Galliae decus et ornamentum, quae per Nos hodie, Deo opitulante, in Sanctorum agmen sollemniter adscita est. Una igitur cum viro illo sanctissimo, qui tantae feminae animi parens, moderator ac magister iugiter fuit, hacce die gaudeat in caelis electissima filia et discipula, Ludovica de Marillac, quae una cum ipso tantam meruerit excitare sobolem, illum nempe magis in dies saeculorum decursu florescentem Puellarum exercitum, quibus ab ipsa Caritate nomen factum est.

Lutetiae Parisiorum, die duodecima Augusti mensis, anno millesimo quingentesimo nonagesimo primo, ortum illa duxit turbulentissimis quidem

ac luctuosis temporibus, in Gallia praesertim, vertentibus, in quibus cives in duas scissi partes, fraterno sanguine foedati peste ac fame horrendum in modum vexabantur.

Maternae autem curae vitam vix ineunti puellae defuerunt; matre namque, cum ipsa in tenella adhuc esset aetate, orbata est.

Pater vero, Ludovicus de Marillac, oppidi Les Ferrières dynasta, summo amore suavissimam filiolam est prosequutus; et forsitan sperans se, novo devictum coniugio, matrem alteram illi daturum, iterum uxorem duxit quamdam viduam, quae, eius ingressa domum una cum quatuor prioris connubii liberis, quum parum tenera visa sit erga puellam, huic paulo post pater consulere voluit, eam mittens in regium monasterium, a S. Ludovico nuncupatum, apud *Poissy*, in quo nobiles adulescentulae studiis ac bonis artibus instituebantur. Ibi Ludovica, patris sui amita, cui et ipsi Ludovica de Marillac nomen erat, duce et magistra, diligenter quidem mentem excoluit, sed multo diligentius mira pietate atque angelica pudicitia ceterisque virtutibus animum ditavit.

Paulo post, duodecim circiter annos agens, Parisios a patre revocata est, ut penes idoneam magistram iis omnibus disciplinis, quae nobilem iuvenem magis decent, instrueretur. Magistrae bonae ac piae curis optime respondit discipula sollers, quae, feraci ingenio praedita, philosophiae ac severioribus quoque studiis, nec non pingendi arti, non sine mirabili exitu, operam navavit.

Iam a prima aetate, quae mundi sunt odio habens et a iuvenilibus oblectamentis se abstinens, nihil ipsi erat antiquius quam studiis et pietatis exercitiis vacare; humilitatem, obedientiam et caritatem praesertim ita diligenter excoluit, ut pater de filia in suo testamento affirmare non dubitaverit maximam sibi illam in vita consolationem semper fuisse ac malorum solacium.

Anno millesimo sexcentesimo quarto patre quoque desideratissimo orbata est; at alterum in patruo suo Michaële parentem, potius quam tutorem, invenit, qui ad neptis educationem eruditionemque implendam consilio et opera impense incubuit.

Iam adhuc vivente patre, Ludovica totam se Deo devovere exoptaverat; modo vero intimo huic ardentique animi desiderio satisfacere voluit, et inter moniales capulatas cooptari statuerat; verumtamen ab inito consilio, omnibus sedulo ac mature perpensis, auctore P. Honorato a Champigny suae conscientiae moderatore, humiliter recessit; contra, paulo post, anno nempe millesimo sexcentesimo tertiodecimo, familiae suae placitis obsecundans, Antonio Le Gras, nobili viro, atque honestissimo, qui a

secretis erat Mariae de Medicis Reginae, nupsit. Ex quo iusto connubio puer est natus, Michaël Antonius, quem mater diligentissima ad bonos mores et christianos sensus instituit, ipse tamen maternis curis non semper respondit.

Duodecim fere annorum spatio, quos cum viro suo transegit, praeclarum Dei Famula se praebuit matris familias exemplum; quod quidem luculentius ostendit, cum vir eius gravem in morbum incidit, qui diu eum vexavit, et quo tandem, die nempe vicesima prima Decembris mensis, anno millesimo sexcentesimo vicesimo quinto, vita functus est. Hac ipsa die illa, coniugii vinculis absoluta, in paroecialem ecclesiam perrexit, sacra synaxi se refecit, arctiore ac pretiosiore vinculo sese astringens, viduitatis voto, quod antea iam emiserat, totam se soli Deo dicavit, et pauperum calamitatibus sublevandis, quod semper ipsi cordi fuerat, se ultro addixit.

Illa igitur, quae hucusque sanctissimos viros, quos inter S. Franciscus Salesius, sui animi moderatores habuit, in divi Vincentii a Paulo disciplinam prorsus se commisit, qui id temporis uberrimam caritatis segetem, aptis ubique sodalitiis institutis, metiebatur. Tanti magistri vestigiis insistens, in illius virtutis imitatione adeo exarsit, ut non modo magno eidem praesidio fuerit, sed eum in exantlandis laboribus paene aequiparaverit. Non itinerum asperitas, non caeli inclementia, non cibi potusque defectus, non tenuis valetudo ab assidua caritatis operum exercitatione Dei Famulam avertere potuerunt.

Ad perquirendos et sublévandos pauperes ac miseros quoscumque plurima iam Vincentius caritatis sodalitia fundaverat, seu piarum mulierum confraternitates, cui *Matronarum coetus* nomen datum est, quibus praecipuum munus erat infirmos tum domi tum in nosocomiis degentes invisere et curare. Plures iam Parisiis et in multis Galliarum paroeciis huiusmodi sodalitates constitutae fuerant; quibus visitandis ut bene agerent Ludovica primum addicta est, quae pluries idcirco ad munus hoc implendum, nullique parcens labori, huc illuc se conferre cogebatur, omnis generis incommoda libenti ferens animo et saepe etiam morbo correpta, apud quamque Confraternitatem beneficam explicabat operam in aegrotorum visitatione eisdemque curis praestandis, in scholis instituendis, in christianae religionis doctrina, cuius compendium quoque scripsit, rudibus imbuendis, ceterisque misericordiae operibus praestandis. Quo in officio obeundo, perspectum est coetus illos Matronarum non posse, Lutetiae Parisiorum potissimum, apte semper proposito fini respondere, tum quia sodales domesticis detinerentur curis, tum quia earum viri saepe saepius haud sinerent uxores contagioni in nosocomiis contrahendae se obiicere;

quare factum est ut illae suas famulas mitterent, quae aegrotos visitarent eisque omnigenam caritatis operam darent.

Cum igitur tum Divus Vincentius, tum Ludovica ipsaeque Matronae quam impar esset huiusmodi mercenarium auxilium pauperum necessitatibus perspexissent, et idcirco aliis prorsus auxiliis opus esse, feminis scilicet bonae voluntatis, quae spiritu caritatis ob Dei amorem, nulla allectae humana mercede, totas se miseris sublevandis addicerent, collatis inter se consiliis ac caelesti lumine diu implorato, statutum est opere frui rudiorum ac validiorum virginum seu viduarum, pauperum quidem, etsi congrua ad religiosum statum amplectendum dote carentium, quas complures inter iuvenes colonas esse noverant, optimas matronarum laboris coadiutrices aliquando futuras.

Nonnullae itaque ex illis in urbem advocatae, matronis uti pauperum famulas se addixerunt. Non omnes vero in arduo illo caritatis officio perseveraverunt: pleraeque eidem minus aptae videbantur; quam ob rem tum Vincentio tum Ludovicae manifesta fuit necessitas eas non modo excolendi, sed, opportuna praestituta disciplina, ad caritatis munus et suavitatem edocendi et formandi, ut idoneae *pauperum servae* fierent. Aliquot igitur ex iis in communitatem coactis data est magistra, educatrix et moderatrix Ludovica, qua nulla ex matronis dignior habita est quae illis praeesset. Quae quidem fuit *Societatis Puellarum a Caritate* origo cuius incremento provehendo, pauperumque servitio per totum vitae suae decursum praestando, Vincentio permittente, voto se Ludovica obstrinxit anno millesimo sexcentesimo trigesimo quarto, die B. Virgini ab Angelo Salutatae sacro, qui dies solemnis in Instituto adhuc celebratur, utpote fecundissimae verum sodalitatis initium. Vota autem simplicia paupertatis, castitatis, obedientiae ac pauperibus inserviendi, quatuor post annos, una cum primis illis sororibus nuncupavit, ac die vicesima quinta Martii mensis, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, renovavit.

Brevi temporis spatio, evangelici grani sinapis ad instar, longe lateque Societas ista diffusa est; illi namque tum ecclesiasticae tum civiles potestates quam maxime favebant, quippe quae eius sodales, verae *Caritatis Filiae*, quo nomine ab omnibus sponte appellabantur, multiplicibus *vincentianis* operibus vehementer incumbebant: nam plura nova caritatis et misericordiae officia, praeter pauperum aegrotorum in domibus aut nosocomiis degentium curam, sibi assumpserunt, videlicet: derelictos vel orbatos parentibus infantes alere, senes aetate confectos sustentare, carcere detentos solari, ad triremes damnatis et militibus in ipsis praelii locis solamen vulneratis afferre, aliaque id genus caritatis obire officia. Plures iam inter primas illas

Sorores, *caritatis victimae*, ob Dei amorem quo flagrabant, in proximorum curanda salute vel gloriosam mortem oppetiere, vel quam maxime excelluerunt vitae sanctitudine; quas inter carere Nos nolumus Nostrae laudis testimonio, Margaritam Naseau, Barbaram Angiboust, Martham d'Auteueil, Ioannam Dalmagne, Margaritam Lauraine, Mariam Iosepham, Sororem Andreinam, de quibus divus Vincentius dicere non dubitavit S. Hieronymum, si suis vixissent temporibus, de ipsis profecto vitam scripturum fuisse, quod sanctae vere illae essent.

Ecquidem mirum? Fieri aliter non poterat, cum tantae Matris heroicas virtutes, caritatem in primis, acriter sequerentur. Quae quidem maximum omnium favorem optime meritae Sodalitati parabant, ita ut, adhuc Dei Famula vivente, complures iam fundatae domus exstarent; non enim in variis Galliae tantum provinciis, sed in quibusdam quoque dissitis regionibus, uti in Polonia, cito exortae mire floruerunt.

Ludovica interea, sive in societate regenda, sive in plurimis quae supra memoravimus perarduis caritatis operibus exercendis, etsi infirma atque aegra valetudine fere continuo laboraret, eo animi fervore, ea virium contentione, eo uberrimo fructu integras sui corporis, non vero animi, vires exhausit, ut, gravi morbo correpta anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo sexto, lectum tenere coacta sit. Surrexit tamen, atque, ad suetos rediens labores, paratam se omnibus vitae momentis ad mortem proxime obeundam ostendit.

Die vero quarta Februarii mensis quatuor post annos, aetatis suae nempe sexagesimo nono, rursus in morbum incidit, a quo amplius non est sanata. Gravissima in laevo brachio fluxione tentari coepit, quae diris infirmam cruciatibus vexavit, a se patientissime toleratis. Neque sanguinis detractio, neque alia adhibita medicamina ullum ipsi levamen afferre valuerunt. Cuius saevissimi morbi dolores usque ad diem sequentis mensis martii quintam decimam perducti sunt: qua die, hora fere undecima, extremis refecta Sacramentis et apostolica munita benedictione, valedicens filiabus suis, quibus regularum commendavit observantiam, maximis referta meritis, ac indubia exhibens sanctitatis argumenta, placidissimo exitu quievit in Domino. Eius exuviae biduo post in paroecialem S. Laurentii ecclesiam delatae, maxima quidem ex omni ordine hominum, pauperum potissimum, frequentia, absque ulla vero pompa, uti ipsa Dei Famula testamento iusserat, in capella B. M. V. Visitationis conditae sunt. Mox autem, post varias sacri corporis translationes, eius reliquiae in parisiensem domum principem, quam *Seminarium* vocant, anno millesimo octingentesimo vicesimo quarto, translatae sunt, et prope ecclesiae altare, ubi Immaculata

Virgo Maria Beatae Catharinae Labouré sex post annos, uti fertur, benignissime apparuit, religiosissime repositae.

Sanctitatis fama, quae toto suae vitae decursu, Dei Famulae, virtutibus in triplici virginitatis, coniugii et viduitatis statu clarissimae, iam comitata est, post obitum in dies vividior effulsit. Bina attamen per saecula, in propriis tantum aedibus, humilitatis spiritu actae, Puellae a Caritate sanctissimae Matris memoriam piissime coluere; eiusque vero Causa temporum iniuria praetermissa fuit, usque dum, sanctitatis eiusdem opinione in dies percrebrescente et miraculorum iugiter splendore accedente, apud Sacrorum Rituum Congregationem Causa ipsa agitari coepit de Beatorum Caelitum honoribus Dei Servae Ludovicae de Marillac Viduae Le Gras decernendis. Processus itaque super eius vitae sanctitate et miraculis anno millesimo octingentesimo octogesimo sexto Lutetiae Parisiorum ordinaria potestate adornatus est, atque longissimae morae rationibus in ipso iudicii limine districte perpensis, nullum in primis rescriptum est esse impedimentum, quominus testium de visu defectui per subsidiarias suppleretur probationes, atque undecim post annos, probationibus legitime sumptis, a fel. rec. Leone Tertiodecimo, Decessore Nostro, die decima Iunii mensis, anno millesimo octingentesimo nonagesimo quinto introductionis Causae commissio signata est.

Ceteris postmodum expletis, quae peculiares de non cultu ac fama in genere sanctitatis inquisitiones respiciunt, de virtutibus in gradum heroicum a Dei Famula exercitis Processus confectus est; quo absoluto ceterisque ad iuris tramitem peractis, s. m. Pius Decimus, Praedecessor et ipse Noster, die undevicesima Iulii mensis, Divo Vincentio a Paulo sacra, anno millesimo nongentesimo undecimo de heroico venerabilis ipsius Dei Famulae virtutum gradu decretum edidit atque ad quatuor miraculorum discussionem rite procedi posse sanxit. De tribus itaque miris sanationibus, quae, venerabili Ludovica deprecante, ab omnipotenti Deo dicebantur patratae, iudicium institutum est; quo quidem districte persoluto, cl. m. Benedictus Papa Decimusquintus die nona mensis Martii, anno millesimo nongentesimo undevicesimo, solemniter pronuntiavit: *Constare de tribus miraculis, Servae Dei Ludovicae de Marillac, Viduae Le Gras, intercessione patratis, nempe: instantaneae perfectaeque sanationis Iosephi Mariae Heleut ab otite media purulenta cum tympani perforatione aliisque osteitis et periostitis in regione mastoidea sociata phaenomenis;* de altero, *instantaneae perfectaeque sanationis sororis Mariae Ferrer et Nin a mielite compressiva posttraumatica;* deque tertio, *instantaneae perfectaeque sanationis Rosae Curlo ab ulcere fistuloso.*

Verumtamen cum pro indole probationum, quibus Causa ista fulciebatur, quartum necesse esset miraculum addere ac probari, *ut quod humano deerat, divino compensaretur iudicio*, idem Decessor Noster, maiorum sequutus vestigia, qui eadem usi sunt indulgentia in religiosorum Ordinum seu Familiarum Conditorum causis, cum de amplissimae Societatis Confundatrice ageretur, cuius Sorores ad fere quadraginta millia toto terrarum orbe sparsae, vere aliud *hereditatis miraculum* constituunt ac perennant, ab illius quarti miraculi onere dispensationem benignissime largitus est, ac die sexta mensis Iulii, eodem anno, *tuto procedi posse ad solemnem venerabilis Ludovicae de Marillac Beatificationem* rite decrevit, cuius sollemnia in Basilica Vaticana sequenti anno, die nona mensis Maii, Dominica quinta post Pascha recurrente, maxima cum populi frequentia celebrata sunt.

Mox cum invalesceret in dies erga novensilem Beatam christifidelium fervor, cumque miserentissimus Dominus novis eius gloriam miraculis confirmare et augere dignatus esse diceretur, biennio post, Causa ad eiusdem Beatae Canonizationem impetrandam reassumpta est, et a dilecto filio Iosepho Scognamillo, Congregationis Missionis Procuratore et Causae Postulatore diligentissimo, binae propositae sunt portentosae sanationes, quae Parisiis una, Panormi altera, Beata Ludovica intercedente, a Deo patratae asserebantur, super quibus Processus Apostolici instructi sunt. Quum vero e duabus istis sanationibus altera, quae Panormi evenerat, post districtum iudicium seposita esset, de alia mira sanatione, quam Labaci Deus operatus esse ferebatur, processus constructus est.

Sanatio prima Lutetiae Parisiorum ita evenit. Soror Teresia, in saeculo Maria Catharina Darrac, e Puellarum a Caritate S. Vincentii a Paulo Sodalitate, iam inde ab anno millesimo nongentesimo octavo Pottiano morbo laborare coepit, qui per quindecim annos, meningite spinali tuberculari accedente, eam adeo dire vexavit, ut flaccidis paralysi inertibusque cruribus, lecto affixa, viribusque corporis in dies deficientibus, iam morti proxima videretur. Quum incassum omnes medicae artis curationes cessissent, Beatae Matris Ludovicae auxilium per binas integras novendiales preces infirma una cum sodalibus imploravit. Die autem vicesima octava mensis Maii, decima nona post eiusdem Beatificationis sollemnia, ipso mane in pessimis, uti antea, teterrimi morbi versabatur conditionibus; hora vero ante meridiem decima, Soror Teresia repente nullum amplius passa est dolorem, et illico, novam veluti vitam in se influere sentiens, e lectulo surgit, ad domesticum sacellum nemine adiuvante, se confert perfecte sanata. In quem morbum, uti periti physici testati sunt, non amplius recidit.

Altera sanatio, quae uti diximus, Labaci facta est, ita evenisse refertur.

Soror Veronica, in saeculo Agnes Hocevar, miro modo, ab ipso Divo Vincentio, uti narratur, in Puellarum a Caritate Societatem vocata, ibique ingressa anno millesimo nongentesimo quarto, tres et viginti annos agens, suae probationis tempore aegrotavit et a medicis diathesi tuberculari, primaria adenopathia hilari peribronchiali et mediastinica tuberculari una cum pleurite pariter tuberculari iam ab adolescentia affecta, a medicis conclamata est. Exinde pleuropericardicae adhaesiones cum myocardica insufficientia accesserunt, quae in vitae discrimen Sororem perduxerunt, quaeque omnino insanabiles concorditer habitae fuere. Eo namque res devenerat, ut infirma anhaelo saepe pectore spiritum aegre traheret, frequentibus cordis pulsationibus moleste laboraret, ac prorsus debilitata corpore, in peius quotidie, absque ulla humana spe, rueret. Iamvero, vertente anno millesimo nongentesimo vicesimo quinto, tum aegrota tum Sorores ad Beatae Ludovicae patrocinium unice confugerunt; die vero vicesima prima Ianuarii mensis insequentis anni novendiales preces ad ipsius Beatae implorandam intercessionem fervidae fusae sunt, atque ultima earum die, hora quinta post meridiem, Soror Veronica, etsi morti proximam sese persentiret, in domus oratorium, invisibili veluti vi adducta, ad eucharisticam benedictionem suscipiendam se conferre voluit, ibique in instanti ita perfecte sanata est ut gravia ac laboriosa officia, a quibus iam diu omnino impediebatur, absque ullo incommodo iterum suscipere valuerit et in optima a praegresso morbo recuperata valetudine perseveraverit.

Ex quibus omnibus uti supra enarratis miraculi character clare in utraque sanatione elucet, prout tum a curatione medici, tum omnes a S. Rituum Congregatione adlecti periti unanimi sententia agnoverunt.

Districta itaque tum in antepraeparatoriis, tum in praeparatoriis, tum etiam in generalibus coram Nobis comitiis disceptatione praehabita, Nos tandem kalendis Novembribus, praeterito anno, *constare de duobus miraculis Beata Ludovica de Marillac, Vidua Le Gras, intercedente, a Deo patratis; scilicet: de instantanea perfectaque sanatione tum Sororis Teresiae Darracq a morbo pottiano dorsuali cum spinali meningite tuberculari coniuncto, tum Sororis Veronicae Hocevar ab insanabilibus adhaesionibus pleuro-pericardicis cum insufficientia myocardica*, solemniter pronunciavimus. Denique generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis convocata, propositaque quaestione an, stante praefatorum miraculorum approbatione, ad solemnem Beatae Ludovicae de Marillac Canonizationem tuto procedi posset; cum venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Officiales Praelati et Consultores eiusdem S. Rituum Congregationis unanimi suffragio in affirmativam convenissent sententiam, Nos tamen Nostram aperire mentem distulimus,

ut interim divinum beneplacitum multiplicatis precibus magis patefieret. Arcessitis itaque ad Nos duodecima die mensis Novembris dilectis filiis Nostris Camillo Cardinale Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Alexandro Cardinale Verde, Causae Relatore, necnon Alfonso Carinci eiusdem Congregationis a Secretis et Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, sacrosancto Eucharistico Sacrificio pientissime litato, *tuto procedi posse ad Beatae Ludovicae de Marillac, Viduae Le Gras, Canonizationem* ediximus.

Postea, ut a Decessoribus Nostris in re tanti momenti sapientissime constitutus servaretur ordo, primum venerabiles fratres Nostros S. R. E. Cardinales in Consistorium secretum die vicesima prima mensis Decembris, elapso anno ad Nos convocavimus; in quo praehabito per praefatum Cardinalem Camillum Laurenti sermone de vita et de miraculis Beatorum Ioannis Bosco, Pompilii Mariae Pirrotti, Confessorum Sacerdotum, et Beatarum Mariae Michaëlae a SS. Sacramento Virginis et Ludovicae de Marillac, Viduae Le Gras, ac recensitis actis, quae in ipsorum quatuor Beatorum Causis Beatificationis et Canonizationis Sacrorum Rituum Congregatio, accurato praevio examine, admisit et probavit, singulorum Patrum Cardinalium suffragia exquisivimus, iique singuli suam Nobis aperuere sententiam.

Quo secreto consistorio feliciter absoluto, habitum est in continenti Consistorium publicum pro solemni eorumdem Beatorum Canonizationum peroratione, quam dilectus filius Robertus Mucci, Consistorialis Aulae Nostrae Advocatus, ad Beatae Ludovicae de Marillac Canonizationem obtinendam de more habuit. Nos autem, etsi summopere exoptare Beatos illos Caelites sanctitudinis diademate decorare eosque omnibus christifidelibus ad intuendum imitandumque proponere fassi simus, tamen, ut in re sane gravissima, quae cum intemerata catholicae religionis integritate arcte coniungitur, tradita a maioribus instituta nulla ex parte praetermitterentur, necessarium diximus, antequam inviolati magisterii Nostri sententiam pronunciaremus, semipublicum, quod vocant, haberi Consistorium, in quo tum venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, tum omnes, qui adituri sint, sacrorum Antistites iudicium cuiusque suum de more Nobis aperuerint; et interea universos ad divinum implorandum auxilium Sanctum Paraclitum Spiritum adprecare monuimus.

Mandavimus igitur ut ad illorum quemque de singulorum Beatorum illorum vita, virtutibus, miraculis actisque omnibus in eorum Causis commentaria transmitterentur, ut, re perspecta ac mature perpensa, suam quisque posset sententiam dicere et Nobis patefacere. Porro ad quintamdecimam diem elapsi mensis Ianuarii in Consistorium illos omnes apud Nos

convenimus; eosque Nos allocuti, quid de Beatis Confessoribus Ioanne Bosco ac Pompilio Maria Pirrotti, necnon de Beatis Michaëla ab Augusto Sacramento Virgine et Ludovica de Marillac Vidua ad Sanctorum Caelitum honores evehendis sentirent Nobisque suam aperire mentem vellent rogavimus. Exceptis autem singulorum adstantium suffragiis, ex mirabili eorum consensione haud mediocri affecti sumus laetitia, eo vel magis quod Nobis liceret totius catholici orbis explere vota, atque novis deprecatoribus ac patronis militantem Ecclesiam donare. Decrevimus igitur Caelites illos Sanctorum catalogo adscribere atque sollemnes id genus ritus, eo quo decet apparatu ac pompa, in Vaticana Basilica peragere; Beatae autem Ludovicae de Marillac Canonizationi diem hanc, undecimam videlicet mensis Martii, statuimus; ad quam rem fauste feliciterque exsequendam ut caelestem Nobis opem precibus conciliare ne desisterent, omnes, quotquot aderant, enixe in Domino adhortati sumus. De quibus omnibus ut publicum instrumentum conficerent, dilectos filios Protonotarios Apostolicos adstantes sueta forma rogavimus.

Hacce itaque adveniente faustissima a Nobis praestituta die Beatae Ludovicae de Marillac Canonizationi celebrandae, omnes tam saecularis quam regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, nec non venerabiles fratres Nostri S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates Patriarchalem Basilicam Vaticanam adiverunt, magnificentissimo ornatam apparatu et maxima fidelium stipatam frequentia, quos inter plura sodalium millia e Vincentianis Familiis ceterisque a Caritate institutis, qui ex omnibus terrae regionibus in Urbem advenerant; eamque et Nos solemni pompa ingressi sumus. Porro, divino Eucharistico Sacramento devote adorato, ad Nostram perreximus Cathedram. Tum dilectus filius Noster Camillus Cardinalis Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefectus et huic procurandae Canonizationi praepositus, perorante dilecto filio Roberto Mucci, Consistorialis Aulae Nostrae Advocato, postulationem *instanter* Nobis detulit, ut Nos Beatam Ludovicam de Marillac, Viduam Le Gras, supremis Sanctorum honoribus decorare dignaremur. Quod cum iterum ac tertium, *instantius* nempe et *instantissime* ab eodem Cardinale per eumdem Consistorialem Advocatum postulatum sit, semel iterumque superni luminis gratia ferventius implorata, Nos, ex Divi Petri cathedra, supremus universalis Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronunciavimus:

« *Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione*

praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Ludovicam de Marillac, Viduam Le Gras Sanctam esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die quintadecima martii, inter sanctas non Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen».

Qua Canonizationis formula a Nobis edicta, precibus annuentes a praefato Advocato Consistoriali, Cardinalis Procuratoris nomine, Nobis porrectis, has Decretales sub plumbo Litteras fieri expedirique decrevimus; Protonotariis vero Apostolicis ut ad perpetuam eiusdem Canonizationis memoriam publicum exararent instrumentum, mandavimus. Omnipotenti insuper Deo ob tantum beneficium hoc una cum universo clero et populo debitis actis gratiis, primum novensilis huius Sanctae patrocinium ab ipso aeterno Deo ferventer poposcimus. Ad Missam autem post evangelicam lectionem, quotquot aderant homilia allocuti sumus ac Sanctae Ludovicae laudes per praecipua lineamenta adumbravimus atque omnibus christifidelibus novensilem hanc Caelitem ad intuendum non solum, sed et ad imitandum exemplar proposuimus. *Cum enim*, inquimus, *ingravescentibus malis, quibus tam acriter nostra laborat aetas, neutiquam, per humana consilia, paria remedia adhibeantur, ad superna nobis est praesidia atque auxilia, precando operandoque, confugiendum. Quod legum iustitia, quod hominum curae sollicitudinesque saepenumero dare non possunt, hoc, ex nostra cuiusque navitate, divina praestet caritas; ea nempe caritas, qua incensa Ludovica de Marillac tot eximia patravit facinora; ea caritas, quae « patiens est, benigna est,... non aemulatur, non agit perperam,... omnia credit, omnia suffert, omnia sperat »; ea denique caritas, qua, Iesu Christi vestigiis insistentes, miseros omnes veluti fratres complectimur, fovemus, solamur.* Qua homilia a Nobis habita, apostolicam benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam peramanter adstantibus omnibus impertivimus; ac, Deo propitio, Pontificale Sacrum persolvimus.

Praeclara itaque sanctissimae huius *caritatis heroidis et pauperum servae*, nunc in caelo patronae potentissimae, memoria Nostris hisce Litteris consecrata, omnibus quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, apostolicae potestatis plenitudine, omnia et singula quae supra memoravimus iterum confirmamus, roboramus atque statuimus, decernimus, universaeque Ecclesiae Catholicae denunciamus. Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae

his presentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel eis ausu temerario contraire vel attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo quarto, die undecima mensis Martii, Pontificatus Nostri anno tertiodecimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Ostiensis et Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE, Decanus Sacri Collegii.

✠ Ego MICHAËL Episcopus Tusculanus Cardinalis LEGA.

✠ Ego DONATUS Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis SBARRETTI.

✠ Ego Fr. THOMAS PIUS Ord. Praed. Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis BOGGIANI, Cancellarius S. R. E.

✠ Ego ALOISIUS Episcopus Praenestinus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego HENRICUS Episcopus Veliternus Cardinalis GASPARRI.

Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, S. R. E. Camerarius.

Ego CAIETANUS tituli S. Agathae Gothorum Presbyter Cardinalis BISLETI.

Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.

Ego ALOISIUS tituli S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis CAPOTOSTI, Datarius.

Ego Fr. ALEXIUS HENRICUS M., O. S. M., tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis LÉPICIER.

Ego PETRUS tituli S. Mariae Transtiberim Presbyter Cardinalis SEGURA Y SAENZ.

Ego EUGENIUS tituli Ss. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis PACELLI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Mariae Novae Presbyter Cardinalis MARCHETTI SELVAGGIANI.

Ego Fr. RAPHAËL CAROLUS tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis ROSSI.

Ego IULIUS tituli S. Mariae supra Minervam Presbyter Cardinalis SERAFINI.

Ego ANGELUS MARIA tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis DOLCI.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Ierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI-BIONDI.

Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Protodiaconus Cardinalis LAURENTI.

Ego ALEXANDER S. Mariae in Cosmedin Diaconus Cardinalis VERDE.

Fr. THOMAS PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

C. Card. LAURENTI
S. R. C. Praefectus.

Dominicus Spolverini, Archiep. tit. Lariss., *Prot. Apost.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Can. Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA
die vigesima quarta mensis Octobris, anno tertiodecimo
Alfridus Marini, *Plumbator.*
Alfridus Marini, *Scriptor Apostolicus.*

Reg. in Canc. Apost., vol. LI, N. 42. - A. Trussardi, *a tabulario.*

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

MARIANOPOLITANA

AB ARCHIDIOECESI MARIANOPOLITANA TERRITORII PARS DISMEMBRATUR ET NOVA ERIGITUR DIOECESIS « SANCTI IOANNIS QUEBECENSIS » NUNCUPANDA.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ecclesiae Universalis sollicitudo, Romanis Pontificibus concredita, postulat ut novas ipsi in orbe catholico dioeceses constituant, quoties in maiorem dominici gregis utilitatem cedere videatur. Cum itaque ab Apostolica Sede expostulatum fuerit ut Marianopolitana archidioecesis ad maius christifidelium in ea commorantium bonum divideretur et nova inde erigeretur dioecesis, Nos, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consulto, oblatis Nobis precibus annuendum censuimus. Quamobrem, praehabitis omnibus ad rem necessariis, consentiente venerabili fratre Archiepiscopo Marianopolitano et suffragante venerabili fratre Andrea Cassulo, Archiepiscopo Leontopolitano et in Dicione Canadensi Delegato Apostolico, suppleto, quatenus opus sit, quorum interest vel eorum, qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis, de Apostolicae potestatis plenitudine, ab archidioecesi Marianopolitana eam territorii partem, cuius fines inferius describentur, in perpetuum avellimus ac separamus; atque e territorio ita avulso novam erigimus dioecesim, quam *Sancti Iannis Quebecensis* nuncupari volumus, mutatis proinde archidioeceseos Marianopolitanae limitibus. Fines autem novae huius Sancti Ioannis Quebecensis dioecesis erunt: ad occidentem flumen a Sancto Laurentio; ad septentrionem et ad orientem adiacentes Sancti Hyacinthi dioecesis fines: ad meridiem fines civiles inter Dicionem Canadensem et Foederatos Americae Septentrionalis Status; demum in parte meridionali-occidentali contigui dioecesis Campivallensis limites.

Novae insuper huius ita finibus definitae dioeceseos sedem et cathedram episcopalem in urbe *Saint Jean*, a qua dioecesis ipsa mutuatur nomen, constituimus, eamque idcirco ad civitatis episcopalis fastigium extollimus, eidemque omnia tribuimus privilegia et iura, quibus ceterae civitates epi-

scopales iure communi fruuntur. Ecclesiam vero paroecialem Sancti Ioannis Evangelistae, in eadem urbe exstantem, ad ecclesiae cathedralis gradum et dignitatem evehimus, simulque ipsi eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura omnia, quibus ceterae cathedrales ecclesiae earumque Antistites iure communi vel legitima consuetudine in America Septentrionali fruuntur et gaudent. Item Episcopos ipsos eorumque cathedralem Ecclesiam omnibus adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri Antistites et illorum cathedrales iure communi adstringuntur. Eamdem praeterea dioecesim metropolitanae Ecclesiae Marianopolitanae suffraganeam constituimus, eiusque Episcopos metropolitico iuri Archiepiscopi Marianopolitani subiicimus. Ad dotem autem huius dioecesis constituendam Sancti Ioannis Quebecensis Episcopis pro tempore ius tribuimus, imponendi, iuxta aliorum Episcoporum morem, qui in Canadensi Dicione cathedrales Ecclesias gubernant, taxas ad instar cathedratici aliaque iuxta sacros canones onera, quibus rite possit necessitatibus consuli ipsius dioecesis.

Quod autem attinet ad Capituli cathedralis erectionem, seu dioecesanorum Consultorum coetus electionem, ad Seminarii dioecesani institutionem, ad Vicarii capitularis, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura ac onera aliaque huiusmodi, rite servari iubemus quae sacri canones praescribunt.

Quod vero ad clerum praecipue spectat, statuimus ut simul ac novae huius dioecesis erectio ad exsecutionem mandata fuerit, eo ipso clerici Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime exstant.

Mandamus insuper ut documenta omnia et acta quae hanc Sancti Ioannis Quebecensis dioecesim respiciunt, quamprimum fieri poterit, ab archidioecesis Marianopolitanae cancellaria ad novae istius dioecesis curiam tradantur ut in eius archivo religiose serventur. Ad quae autem omnia exsecutioni mandanda quem supra memoravimus venerabilem fratrem Delegatum Apostolicum in Canadensi Dicione deputamus eique facultates tribuimus ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses ab his Litteris receptis computandos authenticum exemplar transmittendi peractae exsecutionis actorum.

Volumus denique ut harum Litterarum transumptis etiam impressis manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provin-

cialibus universalibusque Conciliis editis, specialibus vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, evectionis, concessionis, statuti, derogationis, mandati et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo tricesimo tertio, die nona mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno duedecimo.

Fr. TH. PIUS O. P. Card. BOGGIANI
Cancellarius S. R. E.

Fr. RAPHAEL C. Card. ROSSI
S. C. Consistorialis a Secretis.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Alfonsus Carinci, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Apost., vol. XLIX, N. 8. – G. Stara Tedde.

II

PRINCIPIS ALBERTENSIS ET SASKATOONENSIS ATQUE ALIARUM

DISMEMBRATIONIS, UNIONIS ATQUE ERECTIONIS NOVAE DIOECESIS « SASKATOONENSIS » NUNCUPANDAE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ecclesiarum omnium cura Romano Pontifici divinitus commissa illud praecipue a Nobis postulat ut quae christiano populo utilitati et incremento esse cognoverimus, ea pro viribus parare studeamus. Probe itaque noscentes animarum saluti et regimini non parum prodesse rectam dioecesium circumscriptionem quae temporum et locorum adiunctis aptius respondeat, cum ad christifidelium bonum, qui in archidioecesi Reginatensi, in dioecesi Principis Albertensis et Saskatoonensi et in vicariatu apostolico de Keevatin commorantur, supplices huic Apostolicae Sedi porrectae fuerint preces ut ecclesiasticae circumscriptiones ibi immuta-

rentur, novaque simul dioecesis erigeretur, Nos quidem, de consulto S. Congregationis de Propaganda Fide pro parte quae vicariatum apostolicum de Keevatin respicit, suffragante venerabili fratre Andrea Cassulo, Archiepiscopo titulari Leontopolitano et in Canadensi Ditione Delegato Apostolico, nec non praehabito illarum regionum Ordinariorum favorabili voto, atque suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant, consensu, ea quae sequuntur Apostolica auctoritate statuimus ac decernimus: 1) A Principis Albertensis et Saskatoonensi dioecesi atque ab archidioecesi Reginatensi eas territorii partes in perpetuum avellimus ac separamus, cuius limites inferius describentur, et ex territorio ita avulso novam erigimus dioecesim, quae *Saskatoonensis* nuncupabitur; qua de causa dioecesis Principis Albertensis et Saskatoonensis, in posterum dioecesis Principis Albertensis appellabitur. – 2) Novae autem dioecesis Saskatoonensis ii qui sequuntur fines sunt: *ad occidentem* limites inter provinciam civilem *Alberta* et provinciam civilem *Saskatchewan; ad septentrionem* linea dividens *township* 40 et 41, attingens in parte occidentali finem provinciae *Saskatchewan*, et in parte orientali limitem abbatiae S. Petri apud Muenster; *ad orientem* linea dividens *rangs* XXVI et XXVII, iuxta agrorum mensuram officialem provinciae *Saskatchewan*, usque ad intersectionem lineae dividentis *townships* 36 et 37, deinde per lineam rectam ad orientem, usque ad lineam dividentem *rangs* XXII et XXIII, postea per lineam rectam vertentem ad meridiem, usque ad lineam dividentem *townships* 30 et 31; *ad meridiém* postrema haec linea ad occidentem vertens usque ad intersectionem fluminis *Saskatchewan*, deinde cursus meridionalis eiusdem fluminis usque ad limites inter provinciam civilem *Saskatchewan* et provinciam civilem *Alberta*. – 3) Huius novae dioecesis, ita limitibus circumscriptae, sedem et cathedram episcopalem constituimus in urbe *Saskatoon*, a qua dioecesis ipsa nomen mutuatur, eamque idcirco ad civitatis episcopalis fastigium extollimus, eidemque tribuimus omnia privilegia et iura, quibus ceterae episcopales civitates iure communi fruuntur. Ecclesiam vero paroecialem S. Pauli, in eadem urbe exstantem, ad Ecclesiae Cathedralis gradum et dignitatem evehimus, ac ipsi propterea eiusque pro tempore Episcopis omnia tribuimus honores, insignia, favores, gratias, privilegia et iura, quibus aliae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi vel legitima consuetudine gaudent; simulque Saskatoonensem Cathedralem eiusque pro tempore Episcopum omnibus adstringimus oneribus et obligationibus quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Praesules adstringuntur. – 4) Ad huius novae dioecesis dotem constituendam Episcopis Saskatoonensibus ius tribuimus, iuxta Canadensium Episcoporum morem, taxas imponendi ad instar cathedratici, aliaque iuxta

sacros canones onera, quibus rite ipsius dioecesis necessitatibus consuli possit. – 5) Hanc vero Saskatoonensem dioecesim suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Reginatensi, et eiusdem Episcopos iuri metropolitico Archiepiscopi Reginatensis subiectos volumus. – 6) Quod vero attinet ad huius dioecesis regimen et administrationem, ad Capituli Cathedralis erectionem vel Dioecesanorum Consultorum coetus nominationem, ad Seminarii dioecesani institutionem; ad Vicarii capitularis, sede vacante, electionem; ad clericorum et fidelium iura et onera, aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones praescribunt. – 7) Nova autem Saskatoonensi dioecesi a Nobis uti supra erecta, statuimus ut fines quoque, quibus archidioecesis Reginatensis et dioecesis Principis Albertensis modo delimitantur, iuxta qui sequitur modum immutentur: Quoad archidioecesim Reginatensem, a dioecesi Principis Albertensis dismembramus et eidem archidioecesi Reginatensi attribuimus territorii partem hisce circumscriptam limitibus; *ad orientem* a finibus civilibus inter provinciam *Saskatchewan* et provinciam *Manitoba; ad meridiem* a finibus septentrionalibus archidioecesis Reginatensis, prout modo sunt; *ad occidentem* a linea dividente *rangs* XXII et XXIII usque ad limitem meridionalem abbatiae S. Petri apud *Muenster*, ac deinde ab eiusdem abbatiae finibus meridionalibus et orientalibus; *ad septentrionem* a linea dividente *townships* 40 et 41 usque ad fines civiles inter provinciam *Saskatchewan* et provinciam *Manitoba*.. Quoad autem attinet ad dioecesim Principis Albertensis, a vicariatus apostolici de *Keevatin* territorio partem meridionalem seiungimus ac separamus, illamque praefatae dioecesi Principis Albertensis adiungimus. Quapropter huius dioecesis fines orientales in hac parte et fines septentrionales posthac erunt prout mox describuntur: *ad orientem* linea gradus 103 longitudinis occidentalis a meridiano *Greenwich*, incipiens a modo exstante septentrionali eiusdem dioecesis limite usque ad intersectionem lineae dividentis *townships* 63 et 64; *ad septentrionem* haec secunda linea usque ad tertium meridianum; deinde idem meridianus, septentrionem versus, usque ad lineam dividentem *townships* 66 et 67 ac demum haec ipsa linea usque ad fines civiles inter provinciam Saskatchewan et provinciam Alberta. – 8) Quibus itaque ut supra statutis, quod ad clerum praefatarum dioecesium et vicariatus praecipue attinet, iubemus ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem mandatae fuerint, clerici omnes eo ipso Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime commorantur. – 9) Mandamus denique ut omnia documenta et acta quae tum novam dioecesim *Saskatoonensem* tum quae supra diximus territoria dismembrata et unita respiciunt, a Cancellariis dioecesium, a quibus territoria illa avulsa sunt, dioecesium curiis, ad quas

spectant, quam primum fieri poterit tradantur. Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda deputamus praedictum venerabilem fratrem in Ditione Canadensi Delegatum Apostolicum eique propterea ad id necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses ab his Litteris acceptis authenticum exemplar mittendi peractae exsecutionis actorum. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Volumus quoque et mandamus ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce ipsis Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Nemini autem has Litteras Nostras dismembrationis, erectionis, aggregationis, subiectionis, mandati, statuti, derogationis et voluntatis Nostrae infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo tertio, die nona mensis Iunii, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Fr. TH. PIUS O. P. Card. BOGGIANI — *Cancellarius S. R. E.*

Fr. RAPHAËL G. Card. ROSSI — *S. C. Consistorialis a Secretis.*

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*

Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLIX, n. 9. – G. Stara Tedde.

EPISTOLA APOSTOLICA

AD EMUM P. D. EMMANUELEM S. R. E. PRESB. CARD. GONÇALVES CEREJEIRA, PATRIARCHAM OLISIPONENSEM: DE ACTIONE CATHOLICA IN LUSITANIA ORDINANDA.

PIUS PP. XI

DILECTE FILI NOSTER

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ex officiosis litteris, in quibus ceterorum etiam Lusitaniae episcoporum nomine consilium communiter initum significabas aptiorem Actionis Catholicae constitutionem ordinationemque quam primum apud vos suscipiendi, eiusque in auxilium cetera apostolatus opera redigendi, haud mediocri Nos laetitia eo vel magis affecti sumus, quod datis a Nobis normis vos obsequi videmus, adumbratumque per potiora lineamenta *Statutum* Nobiscum communicare. Quod vero spondetis ab iis quam diligentissime apparandis, qui consociationibus moderentur, inceptum huiusmodi vos esse inchoaturos, id admodum Nobis placet; quandoquidem experiendo est cognitum ex iis potissimum institutorum quorumlibet incrementa pendere, qui eadem dirigunt ac regunt. Ac profecto in Natione ista vestra, quae et christiano spiritu et catholicae religionis monumentis memoriisque floret, quaeque vel recens extraordinariis a Deipara Virgine beneficiis dignata est, haud graves officient difficultates, quominus probi cives habeantur, qui sanctissimae huic Iesu Christi militiae ultro libenterque adsciscantur. Quae tamen ut suos parere salutares fructus possit, prorsus necesse est sodales omnes ab optime instructis moderatoribus duci atque institui; ab idoneis praesertim *ecclesiasticis*, ut aiunt, *Adsistentibus*, quibus quidem in manu sunt sodalitatum sortes atque fortuna. Ac tametsi Nos prospicimus, idque summo cum animi Nostri gaudio, frequentes eos fore, qui, Pastorum suorum dicto audientes, suum sint nomen apostolorum huic exercitui daturi, opportunum tamen ducimus, primis praecipue temporibus, ad sociorum potius praestantiam quam ad eorum numerum animadvertendum esse; idque eos sedulo docendo conformandoque non modo ad religionis optimorumque morum praecepta quod attinet, sed ad apostolicam etiam navitatem: eo scilicet consilio, ut adiutricem ecclesiasticae hierarchiae operam actuose generoseque praestare queant. Hac sane de causa utiliter condocefiant oportet — quod multi adhuc e christifidelibus ignorant — apostolatum reapse officium esse christianae vitae necessarium; et in multiplicibus, quae praesto sunt, apostolatus rationibus, bene utique omnibus de Ecclesia meritis, Actionem Catholicam novis

aetatis huius nostrae necessitatibus — tantopere letali *laicistarum* opera pessumdatae — satius aptiusque occurrere atque mederi.

Ac revera, modo quisquis rem attente consideret, ipsa Baptismatis Confirmationisque sacramenta in variis, quae imperantur, officiis, apostolicum etiam studium praecipiunt; voluntatem videlicet proximis cuiusque suis spiritualem opem ferendi. Confirmatione nempe Iesu Christi milites efficimur; atqui militi cuique non tam pro suo quam pro ceterorum bono elaborandum pugnandumque esse nemo est qui non videat. Quod quidem officium Baptismatis etiam sacramentum suadet, quamvis id profanis non aeque pateat. Indidem enim Ecclesiae veluti membra evadimus, hoc est mystici Iesu Christi corporis. Haec autem, ut alia cuiuslibet corporis membra, quemadmodum eamdem vitam participant, ita necessum est communia commoda utilitatesque persequi atque provehere. « Multi unum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra ». [1] Quapropter alterum auxilietur alteri; nullum sit iners membrum; sed singula, ut accipiunt, ita dent oportet.

Iamvero, ut christifideles supernaturalem vitam hauriunt, quae per mystici Iesu Christi corporis venas defluit — uberem equidem vitam, quam ipsemet Christus se nobis detulisse asseverat: « veni ut vitam habeant et abundantius habeant » [2] — ita in illos omnes transfundendam curent, qui eâdem vel neutiquam fruantur, vel exigue, vel specie tantum.

Quodsi praecipuam hanc catholicae fidei doctrinam iidem pernoscant atque perpendant, non dubitamus quin novum apostolatus studium eos incendat et ad impense operandum compellat. Etenim, actione remota atque neglecta, quae vitam necessario indicat, metitur et auget, vita ipsa vix intellegi potest.

Ac faxit utinam Deus — quod in optatis Nobis est Nostramque spem commovet — ut piacularis hic annus, divinae Redemptionis memoriae sacer, christianam eiusmodi vitam in mortalium animis renovet atque redintegret. Quam ad rem assequendam summopere profecto conferet Actio Catholica, quam Nos haud mediocri cum animi solacio cernimus ubique terrarum — ac vel in ipsis a Missionalibus peragratis regionibus — non sine maximis Ecclesiae ipsiusque civilis consortionis beneficiis, auctiora cotidie incrementa capere.

Hinc facile colligitur Actionem Catholicam, eadem quippe ratione atque ipsam Ecclesiam, cui adiutricem operam navat, non ad terrestris huius vitae finem assequendum directo contendere, sed ad spiritualis potius atque supernae.

[1] *Rom.*, XII, 5.

[2] Io., X, 10.

Quamobrem, quemadmodum Ecclesiae, ita Catholicae Actionis natura postulat, ut eadem a politicarum partium studiis alienam se praestet: quandoquidem hoc, de quo agimus, catholicorum militantium institutum, cum Iesu Christi regnum in privata hominum vita, in domestico convictu et in publica civium consortione etiam atque etiam provehat, non ad peculiares ordinum ac coetuum utilitates nanciscendas, sed ad animarum bonum procurandum spectat; itemque ad christifideles omnes, concordibus viribus animisque, consociandos, qui amplissimo sanctissimoque huic apostolatus operi prodesse cupiant.

Id tamen catholicos viros a politicis sodalitatibus singillatim non prohibet, modo eaedem fidem faciant se nihil esse in Dei Ecclesiaeque iura molituras. Quin immo rei publicae consulere eiusque participare munera, patriae caritatis idcirco officium est, quod quilibet civis Nationis suae bono prospicere, pro facultate, debet. Quodsi praeterea hoc publica negotia participandi studium christianae doctrinae respondeat ab eaque dirigatur, ad socialis religiosaeque vitae incrementum non conferre non potest.

Actio igitur Catholica, quamvis reapse districtaque ratione a rebus politicis moliendis se ipsamet abstineat, verumtamen sodales suos ad rectam Civitatis moderandae disciplinam, integra ipsorum conformatione, praeparat; quam quidem disciplinam christianis praeceptis obtemperare opus est, utpote quae una pacem prosperitatemque populis impertire queant. Ita enim nullo modo continget — quod, etsi foedissimum, non raro accidit — ut homines, qui catholicos se iactant, alium sentiendi opinandique modum in rebus publicis, alium in privatis profiteantur.

Alia praeterea, eademque non pauca, incepta habentur, in quorum utilitatem opportunum hoc catholicorum institutum totis viribus incumbat; immo etiam recte dixeris nullum opus, navitatem nullam, quae ad christianae religionis incrementum spectent atque conferant ab illius esse studio agendique ratione removenda. In quibus tamen, cum nonnulla occurrant, quae communibus ac praecipuis nostri huius temporis necessitatibus respondent, haec potissimum persequi atque urgere necessarium est. Hoc est operariae plebi opem praestare congruam; ac non modo ad spiritualis vitae rationes quod attinet — ad quam prae primis animadvertendum est — sed ad praesentis etiam; idque nominatim sodalicia illa provehendo, quorum est socialis aequitatis caritatisque evangelicae principia ac normas in usum deducere.

Quapropter iis in locis, in quibus sodalicia eiusmodi desunt, Actio Catholica eadem excitare contendat; in quibus vero habentur, eadem iuvare enitatur. Nihilo secius in rebus technicis, quas vocant, inque rebus oeconomicis eorum agendi rationem non in se ipsa recipiat, sed iisdem libere

remittat. Officii sui esto omni ope curare ut id genus instituta germanis catholicae doctrinae praeceptis obsequantur, datisque ab Apostolica hac Sede praescriptionibus pareant, quam divinus humani generis Redemptor supremam constituit, ad spirituales res quod pertinet, populorum moderatricem; praescriptionibus dicimus, quas per Encyclicas Litteras *Quadragesimo anno* haud ita multo ante impertivimus, quasque nuper libenti animo vidimus non modo a Catholica plurimorum regionum Actione, sed a quibusdam etiam Civitatum Rectoribus veluti normas accipi.

Neque haec agendi ratio est profecto nova; Ecclesia enim, cuius divinum Caput *fabri filius* e Nazareth putari et appellari voluit, opificibus semper praesentissima adfuit mater, eosque doctrinae suae praestantia assiduaque opera ex foeda redemptos servitute ad Christi fratrum dignitatem feliciter evexit. Hodie autem ipsa humilium turbas operariorum singulari prorsus cura prosequitur, ut non modo bonis, quae ex iure et aequo ad ipsos pertinent, uti fruique possint, verum etiam e dolosa pestiferaque eripiantur vi « communismi », qui, dum per orbem terrarum lumen religionis, quae in libertatem illos vindicavit, diabolica fraude exstinguere conatur, certo periculo eosdem obiicit relabendi aliquando in probrosam veterem servitutem, ex qua tanto labore erecti fuere.

Idcirco Ecclesia omnes adhortatur filios, sive ecclesiasticos sive laicos, eos praesertim qui in Actionem Catholicam incumbunt, ut sibi praesto sint ad opus maxime necessarium peragendum, quo spiritualia ac temporalia beneficia, per Christi Redemptionem parta, universo hominum generi praecipueque tenuioribus, sarta ac tecta serventur.

Clericos vero peculiari quadam ratione, sicut iam praefatis Litteris Encyclicis *Quadragesimo anno* fecimus, iterum iterumque exhortamur, ut, nulla interposita mora, hoc opus, animarum saluti perquam necessarium, alacri concordique voluntate aggrediantur, ita ut numquam ii e Nostris filiis, qui socialistarum agminibus tanto animarum discrimine adscribi non vereantur, dicere et causari queant: « ab Ecclesia et eis, qui Ecclesiae addictos se proclamant, locupletibus faveri, operarios neglegi, curam horum haberi nullam; eam ob causam se, ut sibi consulerent, in acies socialismi instrui et inseri debuisse ». (Cfr. Litt. Encycl. *Quadragesimo anno*).

Quo autem tam praeclarum propositum perfici possit, necesse quoque est, ut ingentibus populi turmis, quae saepe saepius propter rerum divinarum inscitiam callidis turbulentisque viris se facile tradunt, clarius in dies patefiat lumen et vis christianae veritatis, quae omnes mitigat dolores, dubitationes abigit, pietatis caritatisque opera et labores nobilitat, quaeque vias virtutis speique christianae libero cuique animo aequas expeditasque pandit. Hoc ergo praecipuum esto Actionis Catholicae munus, quod

in perillustri Natione ista obeundum erit, ut boni fideles, cum Pastoribus arcte coniuncti, eosdem adiuvent in ipso evangelii apostolatu, id est in christiana doctrina tradenda, ita ut idoneis modis rationibusque pueri addiscant prima religionis praecepta, quibus integram vitam tute conformare possint, iuvenes altioribus de Christo eiusque opere notionibus imbuantur, homines adulti magis magisque sibi persuadeant, se in omnibus rerum temporumque adiunctis tantummodo ex studio et meditatione veritatum, quas Christus docuit, lucem, solamen, robur, quibus opus sit, haurire posse. Hic sane egregius de institutione catechetica apostolatus et campus erit bonorum omnium industriae quam latissime pateus, et peridoneum ad animas Christo adiiciendas adiumentum exstabit.

Aliud vero opus, in quo Catholica Actio istic — sicut in ceteris nationibus — summa cura studioque versari debet, ad bona pertinet scripta in vulgus edenda, libellos praesertim periodicos et diaria, quae, quum largius disseminentur, maiorem vim et efficaciam exserunt. Bona autem scripta ea quidem intelligimus, quae non modo religionem aut bonos mores minime impetant, sed ipsa fidei morumque praecepta atque instituta, tamquam praecones, proclament et illustrent. Neminem profecto latet, quum sit ex cotidiano usu comprobatum, quae et quanta efficacitas ad domesticam civilemque populi disciplinam ex bonorum librorum et ephemeridum lectione proficiscatur; sicut plane comperta sunt omnibus mala gravissima, quae praesertim inter adulescentes excitantur per improba scripta, maiore plerumque industria latiusque evulgata quam bona, iuxta illud divini Magistri: « Filii huius saeculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt ». [1] Itaque veteris effati memores: « contraria contrariis curantur », iis, quae prave scripta eduntur, bona sunt omnino opponenda.

Quapropter Nos fore confidimus, ut per Actionem Catholicam bona scripta edenda, pro temporum necessitate, multiplicentur ac roborentur, atque in christianis praecipue familiis ea legantur diaria, quibus animi ad virtutum studia, ad officia erga Ecclesiam admoneantur atque inflammentur.

Quo autem id facilius consequi possitis, quum magnis hodie copiosisque opus sit auxiliis ad diarium quoddam recte ornateque conscribendum atque edendum, ita ut praevalidis ipsis adversariis suffici efficaciter possit, peropportunum sane ducimus, ut catholici homines in hac quoque palaestra *viribus unitis* sese exerceant, atque adeo, in re tam gravi et necessaria nulli parcentes labori, peculiarium regionum privatorumque hominum rationibus posthabitis, omnia consilia et opes ad commune

[1] Luc., XVI, 8.

bonum in unum conferre velint. — Ipsa namque concordia animorum viriumque conspiratio est prima veluti condicio, sine qua nulla prorsus Actionis Catholicae Ecclesiaeque incepta conatusve ad felicem exitum deduci possunt. Nonne hoc ipsum exstitit divini Redemptoris votum, suis tanquam testamento traditum discipulis: « Ut sint unum »? [1] Nostrum porro facimus Domini ipsius votum, ita ut in ista natione, fideles aeque ac Pastores, omnibus rationibus posthabitis, quae animos in caducis rebus seiungere possint, ea, quae ad divinam gloriam animarumque spectant salutem, una eademque voluntate prosequantur.

Quo autem haec vota Nostra — quae quidem et tua sunt ceterorumque Lusitaniae Episcoporum — auxiliante Deo, feliciter impleantur, tibi, dilecte fili Noster, tuisque in episcopatu Conlegis, clero et fidelibus istius nationis universae, iis praesertim, qui Actioni Catholicae quoquo modo faverunt vel favebunt, apostolicam benedictionem effusa caritate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis Novembris, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

[1] Ioann., XVII, 22.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DUBIUM CIRCA CAN. 2367, PAR. 2, CODICIS IURIS CANONICI

In plenario conventu huius Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, habito feria IV, die 14 Novembris 1934, proposito dubio:

« An inter *indirecte inducentes*, de quibus in canone 2367, par. 2, Codicis iuris canonici, adnumerandus etiam sit confessarius qui sive intra sive extra confessionem sacramentalem, alicui persuaserit in turpibus inter se patrandis aut nullum aut certe non grave inesse peccatum eumque consequenter, de aliis tantum sibi postea confitentem sacramentaliter absolvit vel fingit absolvere ».

Emi ac Revmi Dni Cardinales fidei morumque integritati tutandae praepositi, omnibus mature perpensis, respondendum decreverunt:

« *Affirmative*, facto verbo cum Ssmo ».

Hanc vero Emorum Patrum resolutionem, in audientia R. P. D. Adsessori Sancti Officii die 10 eiusdem mensis et anni impertita, Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XI adprobare et suprema Sua auctoritate confirmare dignatus est ac publici iuris faciendam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 16 Novembris 1934.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

22 Octobris 1934. — Cathedrali Ecclesiae Sancti Severini, cum administratione dioecesis Treiensis, praefecit R. D. Ferdinandum Longinotti,

Archipresbyterum parochum oppidi *Castelnuovo Fogliani* in dioecesi Placentina.

1 Novembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Laodicenae in Syria, R. P. D. Horatium Mazzella, hactenus Archiepiscopum Tarentinum.

14 Novembris. — Cathedrali Ecclesiae Cuneensi, R. D. Iacobum Rosso, Archipresbyterum-parochum in oppido *Dronero* in dioecesi Salutiarum.

II

DESIGNATIONES ORDINARIORUM PRO APPELLATIONIBUS

Emus ac Revmus Dominus Georgius Card. Mundelein, Archiepiscopus Chicagiensis, ad normam can. 1594 § 2, designavit pro appellatione in secunda instantia tribunal Ordinarii Campifontis in Illinois;

R. P. D. Ioannes Gregorius Murray, Archiepiscopus S. Pauli de Minnesota, item designavit tribunal Ordinarii Dubuquensis;

R. P. D. Franciscus I. Beckman, Archiepiscopus Dubuquensis, item designavit tribunal Ordinarii S. Pauli de Minnesota.

Sacra Congregatio Consistorialis praefatas designationes, die 4 Maii 1934, approbavit.

Iuxta can. 1594 § 2 Codicis iuris canonici, Archiepiscopus S. Christophori de Habana, designavit pro appellatione in secunda instantia tribunal Ordinarii Matanzensis. Quam designationem Sacra Congregatio Consistorialis, die 10 Aprilis 1934, approbavit.

R. P. D. Remigius Gandásegui et Gorrochátegui, Archiepiscopus Vallisoletanus, ad normam can. 1594 § 2 designavit pro appellatione in secunda instantia tribunal Ordinarii Salmanticensis.

Sacra Congregatio Consistorialis praefatam designationem, die 26 Iunii 1934, approbavit.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES

Successivis decretis S. C. de Propaganda Fide, infrascripti nominati sunt Praesides Pontificii Operis a Propagatione Fidei:

23 Decembris 1933. — R. D. Otho Stanowsky, pro Bohemis in Czechoslovachia.

27 Martii 1934. — R. D. Yvo Collin, pro Republica de Haiti.
21 Iunii. — R. P. Dictinus de la Parte, pro Brasilia.
21 Iulii. — R. P. Aloisius Jurado, O. F. M., pro Bolivia.
23 Iulii. — R. D. Ioannes O'Rourke, pro Africa Meridionali.
8 Septembris. — R. D. Franciscus Xav. Iwashita, pro Iaponia.
20 Septembris. — R. D. Iosephus Bergara, pro Uruguaya.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

NULLIUS SS. VINCENTII ET ANASTASII AD AQUAS SALVIAS

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI GALILAEI NICOLINI NOVITII CONGREGATIONIS SS. CRUCIS ET PASSIONIS D. N. I. C.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Emisit Noe post diluvium *columbam, ut videret si iam cessassent aquae super faciem terrae. Quae quum non invenisset ubi requiesceret pes eius, reversa est ad eum in arcam* (Gen. VIII, 8, 9). Quae non inconcinne aptari posse videntur Galilaeo Nicolini qui mundo magis ostensus quam datus a Deo, veluti purissima columba ad Eum, mundi pertaesus, in ipso iuventutis flore est reversus.

Capranica in oppido, Sutrinae dioecesis intra fines, die 17 Iunii mensis anno 1882, ortus est et in sacro Baptismate Galilaeus appellatus. Aloisius Nicolini et Laureta Lucciola parentes ei fuere. Ab optima matre large pietatem hausit, quae in eo mire succrevit, opera praesertim consobrinae nomine *Amabilis*, puellae, quae omnibus virtutibus ornata mature ad caelum evolavit, nec non pii sacerdotis ex ordine Minorum Conventualium, qui primis quoque litterarum rudimentis eum imbuit. Quod adeo prospere successit, ut super aequales sive in pietate sive in doctrina, sive in prudentia super aetatem facile princeps emineret.

Quinquennem puerum vidisses non puerilibus iocis intentum, sed aut in ecclesia orantem, aut studiis incumbentem. Gratia, una cum aetate, proficiebat. Die 1 Septembris mensis anno 1888 sacro Chrismate est linitus. Novennis a patre et patruo in nonnullis negotiis adhibitus, munera sibi commissa, dexteritate summa ac prudentia est exequutus. Divinae gloriae zelo motus, non semel seu incredulos seu in religionem blaterantes victor retudit.

Vix ei ad sacram synaxim accedere concessum, decem per dies sacris exercitationibus, tanto excipiendo dono, in S. Angeli prope Vetrallam recessu, apud Patres Congregationis Ss. Crucis et Passionis D. N. I. C., animum praeparavit, dieque 26 Augusti mensis anno 1894 summo animi gaudio Eucharistico pane refectus est. Validioribus auxiliis roboratus, perfectionis iter alacrior arripuit, intimiore unione Deo se coniungens, ita ut angelicam potius vitam quam humanam vivere videretur.

Quare nil mirum si tantam animi pietatem insigni religiosae vocationis dono Deus rependere dignatus sit.

Quae vocationis germina iam a prima aetate eius animo insita post primam communionem, prudentium virorum iudicio, quum Galilaeus in aetate duodecim esset annorum, aperte in lucem prodiere. Ut Christi passioni intimius communicaret, Virginisque Matris dolores impensius recoleret, Congregationi Ss. Crucis et Passionis D. N. I. C. nomen dare constituit.

Adolescentis postulationi p. Provincialis, eius adhuc tenera aetate perpensa, morem gerere distulit. Nec minoribus difficultatibus ex parentibus et agnatis impetitus fuit; quas omnes, Deo confisus, orationibus et paenitentiis insistens, fortiter superavit. Itaque Martio mense anno 1895 inter adolescentes qui ad tirocinium se comparant, fuit adlectus. Tirocicinium incepit in Recessu S. Angeli prope Lucam anno insequenti, Maio mense, assumpto, una cum sacro religionis habitu, Confratris Gabrielis a Nostra Domina a Sacro Corde nomine, in professione confirmando. Servus Dei P. Nazarenus a Maria Immaculata novitiorum erat magister.

Sapientissimus et prudentissimus hic vir statim quanti divinae gratiae thesauri in Galilaei anima reconderentur perspexit, quos sagax magister multiplicari sategit. Animi demissio ac simplicitas, angelica puritas, perfectissima obedientia, paupertatis amor, suavis caritas in proximum, ardentissima caritas in Christum patientem eiusque Matrem perdolentem ceteraeque virtutes consummatam perfectionem, eodem magistro teste, prodebant. Nondum tirocinii annus explebatur, quum vehementissima phthysi confrater Gabriel fuit attactus. Ut salubriore reficeretur aere, ad Argentarium montem fuit delatus. Morbo in peius ruente, religiosa vota privatim nuncupavit, summaque pietate morientium sacramentis susceptis, a cor-

poreis vinculis absolutus, veluti candida columba ad caelestem arcam die 12 Maii mensis anno 1897 evolavit, annos natus quindecim nondum completos.

Licet paucos tantum dies, fere ignotus, eo in loco mansisset, mirus populi ad eius funus concursus est habitus, sanctum eum conclamantis: arcam autem cadaver asservantem in coemeterio aperiri oportuit, ut populi optatis, sanctum corpus aspicere volentis, satis fieret.

Quae sanctitatis fama cum non decrevisset, Ordinaria auctoritate confecti sunt processus super sanctitatis fama, nec non super scriptis et super obedientia Urbanianis decretis de cultu Servis Dei non praestando. Servatis de iure servandis, die 17 Iunii anno 1930 S. R. C., scriptis perpensis, ut ad ulteriora procedi quiret, nihil obstare decrevit.

Itaque Rmo P. Aegidio a SS. Cordibus, Congregationis Ss. Crucis et Passionis D. N. I. C. generali Postulatore instante, in Ordinariis S. H. C. Comitiis die 10 Iulii mensis habitis Emus ac Rmus D. Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Ostien. et Albanen. Causae Ponens seu Relator, dubium proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur*. Emi ac Rmi Patres, audita Cardinalis Ponentis relatione, nec non Officialium Praelatorum suffragiis scripto datis, et R. P. D. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, attentis quoque Postulatoriis litteris septem S. R. E. Cardinalium, Patriarchae Indiarum Orientalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, Capituli Ecclesiae Cathedralis Sutrinae, plurium generalium Antistitum religiosarum familiarum, nec non oppidanorum Capranicensium, apud quos Servus Dei natus est, omnibus mature perpensis, rescribere censuerunt: *Affirmative* seu *signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem die decimaoctava Iulii Ssmo D. N. Pio Papae XI relatione a R. P. D. Promotore generali Fidei, Sanctitas Sua, Sacrae Congregationis rescriptum ratum habens, propria manu Commissionem introductionis Causae Servi Dei Galilaei Nicolini signare dignata est.

Datum Romae, die 18 Iulii a. D. 1934.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI FRATRIS EXUPERIANI RELIGIOSI PROFESSI INSTITUTI FRATRUM SCHOLARUM CHRISTIANARUM.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Ecclesia Christi sancta est materque Sanctorum, quos Christo Sponso gignit, sumens de eius vulneribus sanctitatis principium. Re quidem vera nullo unquam tempore in ea animae defuerunt, quae, ad virtutum perfectionem, *spectaculum factae mundo et Angelis et hominibus*, naturae infirmitatem superantes, strenue pervenerunt. Mirandum sane spectaculum hominem videre omnia mundi oblectamenta spernentem, arctam paupertatem quaerentem, possessa relinquentem, pro maledicentibus orantem, honorari metuentem, corpus continentia refrenantem, mente semper ad patientiam paratum. Quod si carnalis sapientia mundi haec videtur despicere, *Nos insensati*, die irae et indignationis supremi iudicis, desperantes impii dicent, *vitam illorum aestimabamus insaniam et finem illorum sine honore: ecce quomodo computati sunt inter filios Dei et inter sanctos sors illorum est* (Sap. 5).

Crucis stultitiam amplexatus, Frater Exuperianus talem christianam perfectionem est assequutus, ut non vana spes affulgeat eum ad altarium honores posse pertingere. Brevissime eius vitam delibare iuvat.

Die Iunii mensis septima, anno 1829 in oppido Poujol, in dioecesi Montis Pessulani, e Gervasio Mas et Felicitate Cassan natus est puer, cui nomina Adriani, Ioannis, Felicis imposita fuere. Vix pueritiam ingressus, Adrianus educandus assumitur ab amita, piissima femina, quae maternam curam eius egit, usquedum decennis in Fratrum Christianarum Scholarum disciplinam apud *Béziers* datus miras tum in pietate, tum in doctrina progressus fecit. Sacrae synaxi anno 1841 primum accessit, sacroque chrismate fuit linitus.

Singulari amore erga Beatam Virginem quum inter condiscipulos emineret, Mariali Sodalitio praepositus fuit: quo in munere exercendo consodales ad pietatem et ad mores reformandos hortabatur, ipsis magistris tantum zelum virtutemque adolescentis demirantibus. Quum in aetate decem et septem esset annorum prima religiosae vitae vocationis invitamenta persensit, at pietatis officia erga patrem graviter infirmum eum,

unum adhuc annum, domi retinuerunt. Patre vita defuncto, vocanti Deo obsequens, anno 1847 ad Fratrum Scholarum Christianarum Instituti Tolosanam tirocinii domum convolavit. Die Immaculatae Conceptioni B. M. Virginis sacro, religiosum habitum eodem anno accepit, Fratris Exuperiani nomine assumpto. Tirocinio sancte exacto, docendi munere usque ad annum 1859 in collegio Fratrum oppidi *Béziers* summa cum laude est functus. Interim religiosa vota triennalia primum, perpetua demum anno 1854 nuncupavit.

Parisiorum Lutetiam vocatus, prius Secretarii munus fuit ei concreditum, deinde Novitiorum Professor, sequentique anno 1860, tirocinii director fuit renunciatus, quod officium quindecim per annos maximo suorum alumnorum emolumento servavit, qui Sancti Ioannis Baptistae de la Salle virtutes in suo magistro reviviscere conspiciebant. Dum immane bellum Galliam inter et Germaniam flagrabat, fr. Exuperianus anno 1871 septuagintaquinque consodalibus, sauciatorum militum curae addictis, fuit praepositus, corporali et spirituali tum Fratrum, tum militum bono sollicite providens.

Exorta Parisiis seditione dum ab urbe discedere cum tironum manipulo tentabat, una simul omnes sunt comprehensi, et in carcerem, quasi malefici, coniecti. Praesenti Dei auxilio post decem et octo dies liber e carcere evadens, se martyrii palma decorari indignum fuisse deploravit.

Anno 1873 Generalis Assistens fuit renunciatus, quo in munere ad mortem usque permansit. Quanta Dei Servus pro Instituti bono fuerit molitus, impossibile est dictu: omnes seu consodales seu externi unanimes tanta egregia facinora mirabantur. Praeter enim domorum sibi commissarum sollicitudinem, S. Benedicti Iosephi Labre consociationem quae biscentum seu sacerdotes seu religiosos Ecclesiae obtulit, ipse promovit: plura seu folia seu opuscula opportune utiliterque conscripsit.

Anno 1897 a civili Gubernio superiori publicae instructionis Consilio fuit adlectus.

Sancti Fundatoris perfectam imaginem in se retulit, eiusque vestigia sequutus, ad sanctitatem alacriter contendit.

Senio et laboribus fractus die 31 Ianuarii mensis anno 1905 placidissime decessit.

Sanctitatis fama, qua vivens decorabatur, eo demortuo non deferbuit. Quare annis 1922-1924 in Parisiensi Curia seu super sanctitatis fama, seu super scriptis, seu super cultu nunquam ei exhibito, processus sunt constructi.

Die 19 Iunii a. 1929 S. H. C. decrevit Servi Dei scripta non obstare quominus ad ulteriora procedi posset. Quare instante Fratre Alexio Fran-

cisco, Instituti Christianarum Scholarum generali Postulatore legitime constituto, in Sacrae Rituum Congregationis Ordinario coetu die 13 Iulii mensis anni huius habito Emus ac Rmus D. Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, Dubium proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae praedicti Servi Dei in casu et ad effectum de quo agitur.* Emi ac Rmi PP., audita Emi Cardinalis Ponentis relatione, auditis quoque Officialium Praelatorum suffragiis, scripto datis, nec non R. P. D. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, attentis insuper Postulatoriis litteris Emorum ac Rmorum Cardinalium Dubois, Archiepiscopi Parisiensis, Luçon, Archiepiscopi Rhemensis, Andrieu, Archiepiscopi Burdigalensis, Maurin, Archiepiscopi Lugdunensis, Charost, Archiepiscopi Rhedonensis, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum, generalium Moderatorum religiosarum Congregationum, respondere censuerunt: *Affirmative*, seu *signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Ssmo placuerit.*

Facta autem subsignata die Ssmo D. N. Pio Papae XI relatione a Generali Fidei Promotore, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis rescriptum ratum habens, propria manu Commissionem introductionis Causae Servi Dei Fratris Exuperiani, ex Instituto Fratrum Scholarum Christianarum, signare dignata est.

Datum Romae, die 18 Iulii a. D. 1934.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

AUGUSTODUNEN.

CANONIZATIONIS B. CLAUDII DE LA COLOMBIÈRE CONFESSORIS SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio reassumptionis Causae Canonizationis Beati Claudii de la Colombière Confessoris in casu et ad effectum de quo agitur.

Postridie obitus B. Claudii de la Colombière, qui die 15 Februarii mensis anno 1682 Paredii evenit, S. Margarita Maria Alacoque, vix iustis funebribus pro illius anima persolutis et corpore sepulturae mandato, caeleste eum iam consequutum esse praemium edixit, propter Sacratissimi Cordis Iesu bonitatem et misericordiam, cuius cultum ille mire zelatus fuerat.

Huius sanctitatem christianus populus conclamavit, et miracula a Deo patrata confirmarunt. Quare die 16 Iunii mensis anno 1929 in Vaticana Basilica, Ssmi D. N. Pii Papae XI auctoritate Claudius de la Colombière, Societatis Iesu insigne ornamentum, Beatus fuit renuntiatus.

Fidelissimi Servi sui ampliorem glorificationem Deus ipse videtur promovere, quum nova prodigia eius interventione divine patrata ferantur. Fervidissimas itaque preces Ssmo D. N. Papae Rmus Episcopus Augustodunen., in cuius dioecesi purissimam animam Beatus Deo reddidit, et exuviae servantur, porrexit, quibus non minus fervidas Orationis Apostolatus, quem vocant, Directores totius Orbis nec non Abbates B. M. de Aquabella et Septem Fontium addiderunt.

Hisce perpensis Rmus P. Carolus Miccinelli Societatis Iesu generalis Postulator Beatissimum Patrem ut Canonizationis huius Beati Causa resumeretur exoravit.

Itaque in Ordinariis S. R. C. comitiis die 13 Novembris apud Vaticanas aedes habitis Emus ac Rmus D. Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, Dubium proposuit: *An signanda sit Commissio reassumptionis Causae praedicti Beati in casu et ad effectum de quo agitur.* Emi ac Rmi PP. Cardinales sacris tuendis ritibus praepositi, omnibus hisce perpensis, audito quoque R. P. D. Salvatore Natucci Fidei generali Promotore rescribere censuerunt: *Affirmative*, seu: *Signandam esse Commissionem reassumptionis Causae Canonizationis B. Claudii de la Colombière Confessoris, si Sanctissimo placuerit.*

Facta autem subsignata die Ssmo D. N. Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem reassumptionis Causae Canonizationis B. Claudii de la Colombière.

Datum Romae die 14 Novembris a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

DUBIUM SUPER CAN. 934 § 2. CODICIS IURIS CANONICI

Pluries a Sacra Paenitentiaria quaesitum est: Utrum verba can. 934 § 2 C. I. C. *indulgentiae* (orationibus adnexae) *penitus cessant ob quamlibet additionem, detractionem vel interpolationem* rigorose intelligi debeant de quibusvis additionibus, detractionibus vel interpolationibus an potius de iis tantum quae earumdem substantiam alterent.

Et Sacra Paenitentiaria, re mature perpensa, respondendum censuit: *Negative ad primam partem; affirmative ad secundam,* facto verbo cum Ssmo.

Facta autem de praemissis relatione Ssmo D. N. Pio divina Providentia Pp. XI in audientia habita ab infrascripto Cardinali Paenitentiario Maiore die 24 vertentis mensis, Sanctitas Sua hanc Sacrae Paenitentiariae resolutionem approbare et confirmare dignata est eamque, ad fidelium tranquillitatem, publici iuris faciendam mandavit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae Apostolicae, die 26 Novembris 1934.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

MEDIOLANEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MASTROPASQUA-SAUDELLI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis D. Aemilii Saudelli, in causa conventi, eumdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 7 Ianuarii 1935, hora 12, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti D. Aemilii Saudelli, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. U. Mannucci, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 10 Novembris 1934.

Adv. T. Tani, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Emile Saudelli, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 3 Avril 1934, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Emile Saudelli, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

PISCIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (MARTINI-CHIOSTRI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis D. Caroli Chiostri, in causa conventi, eumdem citamus ad comparendum, sive per se, sive per Procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, via della Dataria, 94) die 15 Martii 1935, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendo, et ad diem designandam qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione:

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti D. Caroli Chiostri, curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

L. ✠ S. H. Quattrocolo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 19 Novembris 1934.

Adv. T. Tani, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Charles Chiostri, défendeur en cette cause, Nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, via della Dataria, n. 94), le 15 Mars 1935, à 11 heures pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans ce cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Charles Chiostri, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SUPREMA SACRA CONGREGAZIONE DEL S. OFFIZIO

AVVISO DI CONCORSO

È aperto presso la Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio un concorso per due posti di Sostituto-Notaro.

I sacerdoti che volessero prendervi parte, purchè abbiano raggiunti gli anni trenta di età e non abbiano oltrepassati gli anni trentacinque, dovranno esibire alla Cancelleria della Sacra Congregazione, entro un mese dalla data del presente avviso, la domanda corredata del *nulla osta* del proprio Ordinario insieme ai documenti degli studi compiuti e ad altri titoli, che credessero opportuno esibire.

Il concorso consisterà in una prova scritta su temi di S. Teologia e Diritto Canonico con speciale riguardo alle materie che sono di competenza della Suprema Sacra Congregazione.

Si terranno in particolare considerazione i gradi accademici e la conoscenza di lingue estere.

La data del concorso sarà notificata ai singoli concorrenti.

Dal Palazzo del S. Offizio, 1° Dicembre 1934.

N. Canali, *Assessore*.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 13 Novembre 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti nella quale, al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Riassunzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Beato Claudio de La Colombière, Confessore, della Compagnia di Gesù.

2) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Francesco di Paola Tarin, Sacerdote professo della Compagnia di Gesù.

3) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Francesco Gabriele Rivat, dell'Istituto dei Piccoli Fratelli di Maria.

4) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Enrico Battista Stanislao Verjus, Vescovo tit. Limiren., Vicario Apostolico della Papuasia, della Società dei Missionari del Sacro Cuore di Gesù.

5) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Marco Antonio Durando, Sacerdote della Congregazione della Missione.

6) Finalmente intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Brigida di Gesù, Fondatrice dell'Istituto delle Suore Orsoline di Piacenza.

Martedì, 20 Novembre 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali, dei Prelati Officiali e dei Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria,* sulle virtù esercitate in grado eroico, come si asserisce, dal Ven. Servo di Dio Vito Michele Di Netta, sacerdote professo della Congregazione del SS. Redentore.

Martedì, 27 Novembre 1934, nell'abitazione di Sua Eminenza Rma il Signor Cardinale Camillo Laurenti, Relatore o Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria di Gesù Crocifisso, Religiosa professa delle Carmelitane Scalze, si è adunata la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, con l'intervento dei Prelati Officiali e dei Revmi Consultori teologi, per discutere sull'eroicità delle virtù della stessa Serva di Dio.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

8 Novembre 1934. Il Revmo Monsig. Giuseppe D'Avack, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

23 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Luigi Sincero, Segretario della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale, *Preside della Pontificia Commissione per la Codificazione canonica orientale.*

» » » Il Revmo Monsig. Giuseppe Caprio, *Segretario per l'Economia della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

NECROLOGIO

7 Agosto 1934. Monsig. David Giuseppe Scollard, Vescovo di Sault Ste-Marie.

10 » » Monsig. Vincenzo Tymieniecki, Vescovo di Lodz.

19 » » Monsig. Carlo Alberto Giuseppe Lecomte, Vescovo di Amiens.

23 Agosto 1934. Monsig. Giovanni Maria Alessandro Morice, Vescovo tit. di Tabe.

31 » » Monsig. Onorato Halle, Arcivescovo tit. di Cabasa.

18 Settembre » Monsig. Francesco Saverio Cloutier, Vescovo di Trois-Rivières.

» » » Monsig. Alessandro Pasquel, Vescovo di Ibarra.

30 » » Emo Sig. Card. GIUSEPPE MORI, del titolo di S. Nicola in Carcere Tulliano.

1 Ottobre » Monsig. Luigi Amigò y Ferrer, Vescovo di Segorbe.

1 Novembre » Monsig. Simone Pietro Grassi, Vescovo di Tortona.

5 » » Monsig. Guglielmo Spence, Vescovo di Adelaide.

12 » » Monsig. Giovanni M. Barthe, Vescovo tit. di Parlais.

17 » » Monsig. Gustavo Matteoni, Arcivescovo di Siena.

18 » » Emo Sig. Card. PIETRO GASPARRI, del titolo di S. Lorenzo in Lucina, Preside della Commissione pontificia per l'interpretazione autentica del Codice di diritto canonico e della Commissione pontificia per la Codificazione canonica orienlale.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

HORÆ DIURNÆ BREVIARII ROMANI

ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restituti, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editi aliorumque Pontificum cura recogniti, *Pii Papæ X auctoritate reformati.* Editio secunda post typicam. – Impressio rubra et nigra. Lineis rubris inquadratum, typis clarissimis, charta indica (mm. 13½×8½):

(A) Solutum	17 —	19 —	20 —
(B) Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cum theca	23 —	25 —	26 —
(C) Idem, sectione foliorum aurea	24 —	26 —	27 —
(D) Volumen corio nigro contectum, dorso flexibili, sectione foliorum rubra cum theca	30 —	32 —	33 —
(E) Idem, sectione foliorum aurea	32 —	34 —	35 —

BREVIARIUM ROMANUM

(totum) ex Decreto sacrosancti Concilii Tridentini restitutum, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorumque Pontificum cura recognitum, *Pii Papæ X auctoritate reformatum.* Quarta editio post typicam. – Editum charta indica; altum mm. 176, latum 111, crassum 33, gr. 750 pondo. – Paginae, qua typis impressae sunt, patent mm. 160×100. – Volumen in-12° pp. LXXX-1516-[198]-75*.

— In *brochure* (G)	75 —	77 —	82 —
— (A) *Volumen corio nigro contectum, nervis consutum, sectione foliorum rubra, cum signis, titulo, stigmate ac theca*	95 —	97 —	102 —
— (B) *Idem, cum sectione foliorum aurea*	98 —	100 —	105 —
— (C) *Idem, corio caprino primae selectionis*	115 —	117 —	122 —

Propria aliarum Dioecesium, si quidem eadem forma foliorum ac Breviarium nostrum edita fuerint, ad petitionem mittentium simul cum Breviario nostris curis et absque pretii augmento consuentur.

NB. - Seminariis et Religiosis Communitatibus, imminutio pretii conceditur.

MISSALE ROMANUM

ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum; S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorumque Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum. *Editio quarta post typicam.* – Volumen paginis constans LX-728-[224]-8, charta manufacta. Typis rubris-nigris (cm. 22×31).

— Solutum	85 —	90 —	110 —
— (A) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum fulva, cruce aurea aliisque ornamentis signatum	135 —	140 —	160 —
— (B) Volumen corio contectum, sectione foliorum fulva, cruce aurea, aliisque ornamentis signatum	160 —	165 —	185 —
— (C) Volumen corio contectum, sectione foliorum aurea aliisque ornamentis aureis et cruce aurea perbelle signatum	175 —	180 —	200 —

Propria aliaruoem Dicesium, si quidem eadem forma foliorum ac Missale nostrum edita fuerint, ad petitionem mittentium simul cum Missale nostris curis edito absque pretii augmento consuentur.

MISSALE ROMANUM **ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorum Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum.** – *Quarta editio post typicam.* – Volumen paginis constans LXXXIV-640-[200], charta subtili non translucida, nigro tantum crassoque charactere impressum, cum rubricis cursivis, quas vocant, litterarum formis (cm. 17×26).

— Solutum	30 —	33 —	40 —
— (A) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cruce aurea aliisque ornamentis signatum	47 —	50 —	57 —
— (B) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea, cruce aurea, aliisque ornamentis signatum	50 —	53 —	60 —
— (C) Volumen corio totum contectum, sectione foliorum aurea aliisque ornamentis aureis et cruce aurea perbelle signatum	85 —	90 —	97 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/° postale N. 1-16722).

MONITUM *Omnes – qui nostrum "Acta Apostolicae Sedis" Commentarium officiale sunt pacti, quibus mense decembri 1934 nomina excidunt et denuo subnotandi voluntas est – ut quam primum subscribant rogantur, ne iisdem ullam missio pro anno 1935 fasciculorum, volumen XXVII complectentium, moram patiatur.*

In renovanda vero subnotatione ut alteram ex fasciculorum schedulis externis mittant, vel numeros designent nomini ipsi praepositos socii iterum rogantur.

AVVISO *Sono pregati i nostri abbonati, ai quali scade l'abbonamento nel mese di dicembre 1934, e che vogliono rinnovarlo, di farlo al più presto possibile, affinchè non sia loro ritardata la spedizione dei fascicoli del 1935, anno XXVII, volume XXVII.*

Nel rinnovare il loro abbonamento sono pure pregati di volerci inviare la fascetta con la quale ricevono il fascicolo, ovvero ricopiare i numeri che precedono il nome.

AVIS *Nos abonnés, dont l'abonnement finit en décembre 1934, et qui désireraient le renouveler, sont priés de le faire au plus tôt, afin qu'il n'y ait pas de retard dans l'envoi des fascicules de 1935, XXVIIe année, volume XXVII.*

Ils sont priés également de vouloir bien, en renouvelant leur abonnement, envoyer la bande sous laquelle ils reçoivent les fascicules, ou recopier les numéros qui précèdent leur nom.

Pro Italia L. 30 — Extra Italiam *L. it.* 50 —

Conto Corrente postale N. 1-16722 intestato: *Libreria Vaticana* - Città del Vaticano

SAC. ALAPHRIDUS OTTAVIANI

PHILOSOPHIAE, SACRAE THEOLOGIAE AC IURIS UTRIUSQUE DOCTOR
OLIM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI PROFESSOR IN PONT. INST. UTRIUSQUE IURIS

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI

VOL. I – IUS PUBLICUM INTERNUM

(ECCLESIAE CONSTITUTIO SOCIALIS ET POTESTAS)

Editio altera emendata et aucta. Typis Polyglottis Vaticanis, 1935. In-8°, pp. VIII-510.

Romae L. 22 — (C) Italiae L. 23,50 Apud Exteros L. 27 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
RITUALE ROMANUM. *Editio typica.* Carta indiana. Luce della stampa mm. 125×76. Peso gr. 240. In-18° Stampa rosso-nero, con riquadratura rossa alle pagine. – Sciolto	17 —	19 —	20 —
— (A) Legato in tela nera, *taglio rosso* e busta	23 —	25 —	26 —
— (B) Legato in tela nera, *taglio dorato* e busta	24 —	26 —	27 —
— (C) Legato in pelle zigrino nera, *taglio rosso* e busta	29 —	31 —	32 —
— (D) Legato in pelle zigrino nera, *taglio dorato* e busta	32 —	34 —	35 —
RITUALE ROMANUM. Editio I^a post typicam. Luce della stampa mm. 156×93. Peso gr. 290. In-12°. Stampa rosso-nero con riquadratura rossa. Carta indiana. – Sciolto	25 —	26 —	28,75
— (A) Legato in tela nera, *taglio rosso* e busta	30 —	31 —	34 —
— (B) Legato in tela nera, *taglio dorato* e busta	32 —	33 —	36 —
— (C) Legato in pelle zigrino nera, *taglio rosso* e busta	38 —	39 —	42 —
— (D) Legato in pelle zigrino nera, *taglio dorato* e busta	40 —	41 —	44 —

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"**
(*Libreria Vaticana – Città del Vaticano — °/. postale N. 1-16722*).